

من فعل ذلك به شاحتي اليك يا رب ان تكفرت اي الدنيا حتى انفسهم من ذالك فعل بي من فعل
ابن الحسين هو ما الله اسمعيل بن جبرئيل ذلك فهو تكن مع الحسين ابي علي عليهم السلام
بن جبرئيل كقوت سلطان بل را که مرا عابت بنيت در ان یعنی من خوانان هذاب شده بعضی اکتبه بن کرده نیتیم پس می و من
و اینها بی اسمعیل بن جبرئیل است تو نیست ای اسمعیل پس نعت اسمعیل که ای پروردگار تو عهد گرفت برای نعت
و برای خود علی بن عبد الوالد سلم بنیوت در بریه و صبان خود ولایت و خبر داده از آنجا است او خواهد کرد حسین
این علی است از وفات پیغمبر خود و تحقیق که تو وعده کرده حسین علیه السلام را بجا آورد این بدینا که او انتقام گیرد بذات خود
از کسی که از سلم و ستم کرده است پس عابت من تو را پروردگار این است که باز کردانی مرا بدینا تا انتقام کشم از کسی
که ستم و کس من این کرده است از سلم و ستم چنانکه باز کردانی حسین علیه السلام را بدینا برای انتقام پس وعده کرده
است بدان اسمعیل بن جبرئیل باز کرد آمدن پس آن اسمعیل باز که آمده و خواهد شد یا حسین ابن علی علیه السلام چنان
عذر را انشاء الله **بسم الله الرحمن الرحيم** يا ايها المرسلين و ابيه امين المؤمنين **بسم الله الرحمن الرحيم** و اجابوا صلوات الله عليهم بشهادته
و نعت در همان وقت است که سید المرسلين **بسم الله الرحمن الرحيم** و نعت در همان وقت است که سید المرسلين **بسم الله الرحمن الرحيم**
بعد از آن در آن زمان است حسین علیه السلام مرده اند **بسم الله الرحمن الرحيم** بشهادت خود نیز بشهادت خود اخبار فرموده اند علی
بن ابراهیم در تفسیر باسناده عن جبرئیل بن عبد الله عن ابي عبد الله عن ابي عبد الله عن ابي عبد الله عن ابي عبد الله عن ابي عبد الله عن ابي عبد الله
رسالت ما بر صبی وعده وسلم نقل کرده است که قال صلوات الله وسلامه على من اتبع الهدى و سلم لما اسري بي اخذ جبرئيل
يدني فدخلني الجنة و انا مسرور فاذا انا بشجرة من نور مكلمة بالنور في اصلها مملكان
بطوبان تجلي والحلل الى يوم القيمة ثم تقدمت امامي فاذا انا بتفاج لمرافقاها هوا
عظم منه فاحذرت و احذ ففلقتهما فخرجت علي من ابي را عاين احفاها مقادير احفة
النور رفقة انت من انت فبكت و قال لا ينك المقول لهما الحسين بن علي بن ابي طالب
و سهمها بالسلا ثم تقدمت امامي فاذا انا بين طب الين من النيد و احلى من

فأخذت رطباً فاكلتها وأنا امسها فخرت الرطب نطفة نزلت فلما هبطت
والارض وقعت نزلت فاطمة حوا وانبتة فاذا اشتبقت الى تحت
الجنة شهيت راحلة ابنتي فاطمة كنت انحضرت عليه السلام که وقتیکه مراد رشب سراج با سما نیا بردند چنان
بگرفت دست مرا پس داخل کرد مراد رشبست و در آن حال من مسرور و خوشنود بودم پس ناگاه رسیدم بدرختی از نور
که مرصع بنور بود و در زیر آن درخت و متصل من آن دو فرشته را دیدم که زیور و لباسهای کونا کون می پند و بهین کار
مشغول اند تا در قیامت پس پیشتر رفتم پس ناگاه رسیدم بدخت سیبی که میزود بودم سیبی که بزرگتر از آن باشد
پس گرفتم کمی از آن سیب پس تراشیدم انرا پس بیرون آمد پرمین از آن سیب یک جور گویا که قرصا بهاسی
او مثل شنبلیله که کس اند بر ازی پس گرفتم بان جور که تو برای سببته پس گریه کرد آن جور گفت که برای پسر مطلق تو که
گشته خواهد شد از روی ظلم یعنی حسین ابن علی پس پیشتر رفتم ناگاه رسیدم بخجری که ترک نرم بود از مسکه و سبزه
از شهید پس گرفتم یک خرما را و حوزدم انرا و رطب مرغوب من است پس آن خرما کرده طعمش آید است من پس
برگاه که فردا آدم جزین باشد است کردم با خدیجه پس حاطه شد خدیجه ابنا لیه پس فاطمه حور است و صورت انسان
پس برگاه مشتاق میثوم بوی بهشت بودیم که یک دختر حور فاطمه را الفیقه عن امر الفضل بنت الحرث
انها دخلت علی رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم فقالت یا رسول الله صلی الله علیه
و آله و سلم رايت اللیلۃ حلما فی منکرا قال و ما هو قالت انه شدید قال ما هو قالت
رايت کانت طبعه من حبک قطعت و صنعت فی حجری فقال رسول الله صلی الله علیه
و آله و سلم خیرا رايت نلدا فاطمة غلاما فیکون فی حجرک فولدت فاطمة الحسین
علیه السلام قالت کما قال رسول الله صلی الله علیه و آله فلما دخلت به
یوما علی النبی علیه السلام فوضعت فی حجره ثم جانت من التفانه فاذا عینا رسول الله
صلی الله علیه و آله و سلم نهارا قال لدا من ع نقلت بالی انت و ایتی یا رسول الله

صلى الله عليه وآله وسلم مالك قال ايمانى جبرئيل عليه السلام ناخبرنى العجى سقتل بي هذيان امانى

بشبهه جبرئيل آیت کرد مفید از ام الفضل بنت الحارث که او داخل شد بر سوخته ای صلی الله علیه و آله وسلم یعنی آمد نزد رسول خدا

صلی الله علیه و آله وسلم گفت ای رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم شب شسته خوابی دیدم خودم که مشکروم است گفت رسول خدا

که آن خواب چیست ام الفضل گفت آن خواب شیده است یعنی بسیار است که انرا بر زبان می توانم آورد و گفت رسول خدا صلی الله

علیه و آله وسلم که چیست آن خواب که ام الفضل که دیده ام که گویا پاره از گوشت بدن تو بریده و در گند من نهاده شده است پس

رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم که یک خواب دیده و آن را از منید فاطمه علیها السلام پس می پرسید و آن پس در گند رفته پس زاد

فاطمه علیها السلام پس در آن پس در گند من چنانکه فرموده بود رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم ام الفضل میگوید که پس بروم

روزی آن پسر یعنی امام حسین علیه السلام مرا بخدمت رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم پس نامم انرا آورد و گنار آن حضرت

پس از گند دیدم که در چشم من که خدا صلی الله علیه و آله وسلم بر من استکبار پس گفتم که ای رسول خدا او در پدر من است ایوب بود

ترا یعنی از چه چیزی گفت رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم که جبرئیل پیش من آمد پس بفرمود مرا که است من روزه باش که گنار

این پس را آورد جبرئیل پیش من خاک سر من یک و روی السید قریبا سنهانی فی احضها فحبت به یوقا لیه فوضعه

فحبت فحبت من بنی له قطره علی ثوب النبی صلی الله علیه و آله فقرضته فکی علیه السلام

نقال انی صلی الله علیه و آله مهلا یا ام الفضل فهدی الثوبی تغسل و نذ ان رجعت اسی قالت نترکت

فی حجره و قمت لایته بما عفت فی جلد نه یکی نفلت هم بکاءک یا رسول الله صلی الله علیه و آله

نقال ان جبرئیل اتانی فاجزانی ان اتمتی نفلت و لدی هذا و رواه کرده است بیه تریب همین روایت

که گذشت و در احزان روایت نقل کرده است از ام الفضل که او گفت که آوردم روزی حسین را پیش رسول خدا پس نهادم

او را در گنار رسول خدا صلی الله علیه و آله پس بول کرد حسین علیه السلام پس حکم قطره از بول حسین بر پارچه بنی علیه السلام

که بگذارد ای ام الفضل این پارچه من شسته خواهد شد و به تحقیق که چو رو آوردی پس مرا گفت ام الفضل که چون این کلام پیغمبر خدا

شنیدم پس بر نداستم حسین علیه السلام را از گنار رسول خدا و بدستور در گنار من گذاشتم و بهر خاستم تا پیام آید

بنام دینم رسو کنده اصلی الله علیه و آله را که میگوید که از هر سبب است که در ای رسو کنده اصلی الله علیه و آله را گفت
 که تحقیق جبرئیل آمد نزد من پس خبر داد که است من خراب گشت بن پسر او و عن ام سلمه رضی الله تعالی عنهما قالت
 بینا رسول الله صلی الله علیه و آله ذات یوم جالس الحسین علیه السلام جالساً حجراً اذ هممت
 عیناه بالدموع فقلت له یا رسول الله صلی الله علیه و آله مالی امر الی تبکی جعلت فداک فقال نبأ
 فی حسین علیه السلام فغزانی یا بنی الحسین یا بنی اربطاً یفقه من اربطت فقتله لانا لهم الله شفاعة
 روایت کرده است سید از ام سلمه رضی الله تعالی عنهما که گفت ام سلمه که روزی رسو کنده اصلی الله علیه و آله نشستند بر دو حسین
 السلام نشستند بود در کنار آنحضرت که ناگاه پیرایشند در چشم رسو کنده اصلی الله علیه و آله پس گفتیم که ای رسو کنده اجابت
 کردی منم ترا که میبینی آنچه بانست روم این گفت رسول حق ما که آمد جبرئیل علیه السلام پس خبر ما تم پس چون حسین علیه السلام من را
 و خبر داد بمن که یک کرده از دست من خراب گشت حسین علیه السلام را نه سنا در حد ایستاد با دستان شفاعت ما و رسو
 باستاده عنها انها قالت خرج رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم و مرعبل ما ذات لیل فغاب
 عنا طویلاً ثم جاءنا وهو اشعث اجز وید و مصنوف فقلت له یا رسول الله عما امر الی شعشاعراً
 فقال امری فی هذه الویلة الی موضع العرا فیقال له کربلا فاریته فیه صراع الحسین بنی
 و جماعت من ولدی و اهل بیتی فلما انزل الله دما یهزم فهاهی فیل فی وسطها الی فقال علی
 فی احتفظی بها فاخذن نهاراً ذاهی شبه ثراب حمر فوضعت فی نهاراً و ساد و سد دثار اسها
 و احتفظت بها فلما خرج الحسین علیه السلام و مکه من وجهها فی العرا زکنت اخرج فلك الغار و رة
 و کل یوم و ایلة فاستمرها و انظر علیها ثم ارجی بمصابه فلما کان فی الیوم العاشر من المحرم
 و هو الیوم الذی قتل فیه علیه السلام اخرجتها فی ایل النهار و هی لجالها ثم عدت لیهما
 اخرجنا نهاراً ذاهی دم عیظ فصحت فی بیتی و بکیت و کلمت عیظی مخافة ان یسمع اعدایهم
 بالمدینه فسرعوا لیا لثمانه نسلا انزل حافظه للموت و الیوم حتی جاء الناعی یغای

تحقیق ماریت و روایت کرده است **بنا** و **سناد** و **عز** از **ام سلمه** رضی الله تعالی عنها **چنانکه** - **تحقیق** **برون** **در** **تنگ** **سوی** **که** **نزد**
صلی الله علیه و آله از **نزد** **من** **کیش** **یعنی** **بوقت** **شب** **سوی** **صلی الله علیه و آله** **پیش** **من** **بود** **و** **باز** **از** **نزد** **من** **بر** **خواست** **در**
پس **غایب** **شد** **از** **ما** **تا** **زمانی** **بعد** **از** **آن** **نزد** **من** **آمد** **در** **حالی** **که** **بود** **آن** **علیه السلام** **زود** **لیده** **و** **کرد** **پرسوی** **ادانت** **بر** **و** **تن** **و** **کرد**
آوده **و** **مشت** **او** **بن** **بود** **پس** **گفتم** **با** **او** **که** **ای** **رسول** **خدا** **چسیت** **مرا** **که** **می** **بینم** **ترا** **کرد** **بر** **خواست** **و** **و** **عبار** **آوده** **پس** **گفت** **رسول**
صلی الله علیه و آله **که** **در** **این** **وقت** **شب** **علاکه** **مرا** **بفرمان** **ای** **برای** **سیر** **عام** **بر** **ند** **موضع** **عراق** **که** **انرا** **که** **با** **کوی** **پس** **نود**
بن **در** **اینجا** **مقل** **حسین** **السلام** **بیر** **خود** **مرا** **و** **مقام** **گشته** **شدن** **بمعنا** **را** **از** **پسران** **و** **اهلیت** **خود** **مرا** **پس** **برداشت**
قطرات **خونهای** **شاهزادان** **فطرات** **ایک** **در** **پست** **بن** **پست** **و** **در** **سست** **پسوی** **من** **در** **از** **کرد** **و** **گفت** **که** **بجز** **این** **را** **دی** **فطت**
کن **پس** **کردم** **من** **پس** **در** **آن** **بنگام** **آن** **خون** **بود** **مثل** **خاک** **سرخ** **پس** **بنیادم** **انرا** **در** **شیشه** **و** **در** **پن** **شیشه** **را** **بند** **کردم**
با **سنگ** **مرا** **و** **حافظت** **آن** **کردم** **پس** **بر** **گاه** **که** **رفت** **حسین** **علیه السلام** **از** **کجا** **بجانب** **عراق** **همواره** **روز** **و** **شب** **بیرون** **می** **آورد**
آن **شیشه** **را** **پس** **پس** **بگردم** **انرا** **و** **نظر** **مینمودم** **بپس** **آن** **و** **سگر** **بسم** **بر** **مصیبت** **حسین** **ع** **پس** **بر** **گاه** **شد** **روز** **دوم**
از **محرّم** **و** **آن** **روزی** **بود** **که** **در** **آن** **گشته** **شد** **حسین** **ع** **بیرون** **آورد** **مرا** **آن** **شیشه** **را** **در** **اول** **روز** **و** **در** **وقت** **خاک** **بود**
در **آن** **شیشه** **کمال** **خود** **و** **در** **آن** **اصلا** **تفاوتی** **رو** **نداده** **بود** **پس** **بار** **کردیم** **ان** **شیشه** **را** **از** **روز** **گناه** **بود** **آن** **که**
خون **تازه** **مثل** **پاره** **کوشت** **پس** **فریاد** **بر** **آورد** **مرا** **در** **خانه** **خود** **و** **گریه** **کردم** **و** **فرود** **خوردم** **عصه** **خود** **را** **یعنی** **از** **گریه**
و **افغان** **خود** **را** **باز** **داشت** **مرا** **چون** **اینکه** **دشمنان** **اهلیت** **در** **بند** **آواز** **گریه** **من** **بشنوند** **پس** **زود** **تر** **شما** **ت** **دشمن**
کنند **بر** **سید** **نعم** **و** **الم** **را** **پس** **همواره** **مفطو** **و** **با** **دید** **اشتم** **وقت** **یعنی** **تاریخ** **بسم** **محرّم** **و** **آخر** **روز** **را** **تا** **اینکه** **آه** **که**
که **از** **شهادت** **حسین** **خبر** **میداد** **پس** **واقع** **شد** **آنچه** **دید** **بودم** **یعنی** **فامس** **ی** **که** **خبر** **مرا** **حسین** **علیه السلام** **آورده** **بود**
او **هم** **پان** **کرد** **که** **واقع** **شد** **پس** **شدن** **حسین** **علیه السلام** **روز** **دوم** **محرّم** **آخر** **روز** **بود** **محمد** **بن** **جعفر** **الز** **ن** **ما**
با **سناد** **ع** **بنی** **عبد** **الله** **بن** **عبد** **السلام** **بن** **جبرئیل** **بن** **نزل** **علی** **محمد** **بن** **مقال** **یا** **محمد**
صلوات **الله** **یقر** **ع** **علیک** **السلام** **و** **بشیر** **بص** **بود** **لی** **من** **فاطمه** **تقتله** **امنک** **مر** **بعد** **ک** **روایت** **کرد**

محمد بن جعفر زار با سناد خود از ابی عبد الله عیدت سلام که تحقق جبرئیل نماز شد بر محمد سلام گفت که ای محمد صلعم تحقیق که از استخالی بجز آنکه بر تو سلام
و بشارت میدهد ترا بفرزندیک که متولد شود از فاطمه علیها السلام بگشاید از او است بعد از آنست تو فقال یا جبرئیل و علی بابی السلام
لا اله الا الله فی من لود یولد من فاطمة تقتله امتی من بعدی پس گفت چه خبرند صلعم که ای جبرئیل بر من ای من
سلامت یعنی از جانب من سلام بر گاه پروردگار من برسان ده اعاجبت نیست بفرزندیک که از فاطمه متولد شود و او را بعد از من است من گشاید
تفرج جبرئیل الی السماء ثم هبط فقال له یا محمد ان ربک بفرک السلام و یشترک الیوم جاعل ذمیته الامامة
و الولاية الوصیة پس مروج کرد و بالا رفت جبرئیل علیه السلام تا آسمان و بعد از آن نزول کرد و پس گفت ای محمد استخالی ترا
سلام میخواهد بشارت میدهد ترا باینکه خدایتعالی سکر و اندر او داد آن قرینه که از فاطمه متولد شود و است و ولادت رویت را یعنی جبرئیل
از ولاد او امام و وصی میگرداند یعنی اولی کرد و آن فقال فدا ما صنت گفت پیغمبر خدا که تحقیق را منی شدم ثماره سل الی فاطمة علیها السلام
ان الله یشترک بولدی یولد منک تقتله امتی من بعدی پس پیغام فرستاد پیغمبر خدا صلعم بسوی فاطمه که تحقیق خود است
بشارت میدهد ترا بفرزندیک که از تو متولد شود و بگشاید او را است من پس از من فارسلت الیه الی حاجه فی من لودی الی
متی تقتله امتک عمر عبدک پس پیغام فرستاد فاطمه بسوی پیرمرد علیها السلام باینکه تحقیق عیت مرا حاجت بفرزندیک
که از من متولد شود و است پس از تو در اگشته فارسلت الیه ان الله جاعل ذمیته الامامة و الولاية و الوصیة
پس پیغام فرستاد پیغمبر خدا بسوی فاطمه علیها السلام باینکه تحقیق خود است و او داد بفرزندیک که از او است و وصیت را
فارسلت الیه ان فدا ما صنت من فاطمة بسوی پیغمبر اسلام تحقیق من را منی شدم محمداً لرها و وضعه
که ها و حمله و مضاله ثلثون شهراً حتی اذا بلغ اشده و بلغ اربعین سنه قال یا ابی انی انشکرت
نعمتک الی نعمت علی و علی و الدی و ان عمل صالحاً قرصاً و اصلح لی فی ذمیتک من بزرگوارت فاطمه علیها السلام
بکسین علیها السلام از روی ریج و ارباب و امرا از روی ریج یعنی در مدت عمل و وقت وضع حمل ریج کشید و مدت عمل از شهر بارزاد شدن
سی ماه بود تا آنکه رسی بقوت و چهل ساله شد که وقت شایسته گفت ای پروردگار من قسمت کن بر من بیکه شکر کنم نعمتی که بر من
ارزانی داشتی و برادر و پدر من انعام نمودی و اینکه عمل صالح بکنم که از آن رضایند با منی و اصلاح کنم ای پروردگار من

در او در سن فلوانه قال صلح ذریستی لکانت ذریته کلهم ایمة پس از تحقیق یکمیت حسین علیه السلام یکمیت صلح
لی ذریستی یعنی اصلاح بنام بی من که از آن سلطان بعضی اولاد مفهوم میشود و صلح ذریستی بجز نطفه و معیش بنام ذریست
اصلاح کن هر آینه می بودند تمام ذریته حسین علیه السلام همان وله بر صنع الحسین من ناطمة و لا من انشی و لکن
کان نواتی به ابی فیض ابهامه فی نفسه فی مصرتها یا یکفیه الیومین و الثلثة تمت علم الحسین من
لحم رسول الله صلعم و دمه و لم یولد مولود ستة اشهر الا عبسی ابن یانم و الحسین ابن علی ^{علیه السلام}
و سلامه علیهما و شیر ذاده شحین از فخر و ازین یکمیت لکن آورد همیشه حسین نیز مومنان اصلاح یعنی را بجهت متوجه خدا می آوردند
پس می نهاد آن صلی الله علیه و آله در آن حسین علیه السلام پس از آن کشت انقدر شیر که کفایت میکرد و دو سه
روز پس بود که وقت حسین از کشت خون نیزه را صلعم تناولت هیچ فرزندی شش ماه یعنی فرزندی که مدت
عمل او شش ماه باشد که عیسی ابن مریم و حسین ابن علی علیهما السلام حضرت یحیی علیه السلام بن النمران عن ابی الخطاب
عن محمد بن یونس بن یسار و غیره قال سمعت ابا عبد الله علیه السلام یقول لما ارضع حبس مثل
علی رسول الله صلی الله علیه و آله یقتل الحسین علیه السلام احل بید علی علیه السلام فحذابه
ملیا من البهار فغلبهما عبرة فلم یفر فاحتی هبط علیهما جبرئیل او قال رسول رب العالمین نزل الیهما
برکما یقرء کما السلام و یقول عزمت لما صبرتما قال یضرب بعض من محمد بن قنویه از محمد بن بعض الزرار از ابی الخطاب
از محمد بن یونس از محمد بن یسار و غیره آن روایت کرده است که گفتم سعید بن یسار که شنیدم ابی عبد الله علیه السلام را که میگفت
که هرگاه جبرئیل خبر شهادت حسین علیه السلام بر رسول خدا رسانید جناب نبی صبر کرد دست علی را علیهما السلام پس خلوت کرد
با علی تا زمانی دراز از روز پس غالب شد رسول خدا او علی را که یه و با هم گریستند پس از هم جدا شدند تا آنکه نازل شد بر او شان جبرئیل
ما گفت رسول رب العالمین این شک ماوی است و گفت بر سر محمد او علی که پروردگار شماست بخواند شما سلام و میگوید که سوگند
می دهم شما را که شما هر دو صبر را کارمند شدید پس صبر کردند بر آنچه در مشیت این روی است ابن بابویه فی الاصلح
عن صفیة بنت عبد المطلب قالت لما سقط الحسین علیه السلام من بطن امه کنت و لیتمها

قال بنی صلعم یا عمة هان المشیخ فقلت یا رسول الله صلعم انا له تنطقه بعد فقال صلعم یا عمة
 انت تنطقه ان الله تبارک و تعالی قد لطفه ابن بابویه در امامی از صفیة دختر مسطح الطیب روایت کرده است که چون
 حکیم علیہ السلام از شکم مادر خود جدا شد من تعهد خدمت جناب فاطمه علیها السلام بودم گفت بنی صلعم ای عمة بسیار بسوی من ربه
 پسر مرا پس گفتم ای رسول خدا صلعم بجز زمین پاک نموده ام پس گفت رسول خدا ای عمة اشرا پاک بسکنی غریق که من ای تبارک و تعالی
 در پاک کرده است و منہ عنہا نالت لما سقط الحسین من بطن امه فدفعته الی ابني نوضع النبی
 صلعم لسانہ فی فمہ و اقبل الحسین علی لسان رسول الله بمصیبتہ قالت فما كنت احسب من
 الله صلعم بعد و لا الاینا و عسلا قالت فیما للحسین نقبل النبی علیہ السلام بی عیننا ثم دفعه
 الی زهوی سکی و یقول لعن الله قوما هم قاتلوك یا بنی یقول لها قلت قالت قلت فداک الی زهوی
 و من یقتله قال الیہ الباعینہ من بنی امیة لعنهم الله و در امامی روایت است از صفیة کہ گفت ہر کار و بیرون
 حسین علیہ السلام از شکم مادر خود پیش و آدم اشرا بر رسول خدا پس نهاد آنحضرت صلعم زبان خود را در دهن حسین علیہ السلام
 در و آورد و حسین علیہ السلام بر زبان رسول خدا در آن حال کہ می بکشد اشرا پس گفت صفیة کہ مرا کمان پیشہ کہ رسول خدا غذا میداد
 بسکین علیہ السلام شیر و شہد را گفت صفیة کہ پس بول کرد حسین پس بوسید بنی در میان ہر دو چشم حسین را پس داد او را من
 و در آن حال میکر لبت رسول خدا و یکفنت کہ لعنت کند خدا تو می را کہ کشند کان تو از بی پسر من و بہن کلام راستہ بار گفت
 صفیة گفت کہ گفتم رسول خدا کہ پر و مادر من نہ ای تو باد کہ قتل خواهد کرد اورا گفت بخشنہ اورا کہ رہی یا بنی از بنی امیة گفت
 نہ ای تعالی بر او شان و روی ان رسول الله صلعم قام الیہ و اخلدہ نکاح و یصلح و یصلح و یصلح
 کہ وہ شدہ است کہ چون حسین علیہ السلام متولد شد بر فاست رسول خدا اور رفت بسوی او و کہ رفت اورا در کنار خود و بودہ ان
 حسین علیہ السلام کہ تسبیح و تہلیل و تحمید خدای تعالی میکر المشیخ الطوسی با سند از عن الرضا عن ابایہ
 عن علی ابن الحسین علیہم السلام قال حدثتني اسماء بنت عمیس الخثعمیة قالت لما قلت
 حدثتک فاطمة بنت رسول الله صلعم بالحنن و الحسین علیہما السلام قالت فلما ولد الحسین

عليه السلام جاء النبي صلى الله عليه واله وسلم فقال يا اسماء هاتي ابنتي قالت قد نعتها زليخة
زليخة صفراء و فرجى بها قال الم اعهد اليكم ان لا تلعنوا الم ولودني خزيمة صفراء و دعوا
خزيمة بيضاء فلفه بها ثم اذنت في اذنه اليمنى و اقام في اذنه اليسرى و قال لعائش اسميت ابنتي
هذه اقال ما كنت لا اسبقك باسمه يا رسول الله قال و انا كنت لا اسبق برابي عمرو و جل قال
فهيط جبرئيل قال ان الله يقرءك السلام و يقول لك يا محمد على منك بمنزلة هارون
موسى الا انه لا ابني بعدك و اسم ابن هارون قال النبي و ما اسم ابن هارون
قال جبرئيل اشرف قال و ما اشرف قال اشرف قلت اسماء فسميها الحسن بن علي بن موسى باسناد و روايت كذا
عبد السلام ابو ابي نو علي بن حسين عليهم السلام و فرمود علي ابن حسين كه بيان كرد من اسماء بنت عيسى خشيده و گفت
كه من تمامه و فاطمه دختر سوخته و صلعم بودم كه من حسين به كار متولد شده من ابي صلعم پس گفت اي اسماء پسر
من و دم من را بپاي دربار چه زور كند پس دورانست آن باريه را بني فرمود كه آيا كفتيم ام از شما كه بچه را در پارچه
زرد و سبزه و طلب كه در بار چه سفيد پس پيچيد حسن عليه السلام را در آن پارچه بعد از آن در گوش راست حسن اذان گفت و در
گوش چپ او اقامت گفت و گفت علي را كه چه نام نهادي اين پسر مرا گفت علي كه مرا در نام نهادن او سبقت بر دست
انگشت فرمود كه مرا هم زيبا نيست كه سبقت كنم در نام نهادن او بر پروردگار خود عمرو و جل گفت كه پس فرمود آه جبرئيل و گفت
كه من با سلام و بگويد ترا اي محمد كه علي از تو بمنزله دارد و است از موسي كه نوحه است مغير بعد از تو پس نام بنده پسر خود را
منام پسر را و ن گفت مغير كه اسم پسر را و ن حيت گفت جبرئيل كه نام او شير است گفت مغير كه ترجمه لفظ شير و زبان
عربي حيت جبرئيل گفت كه ترجمه آن حسن است است اسمي كه س نام نهاد مغير حنه او را حسن قالت اسماء فلما ولدت
فاطمه الحسين فقتلها به فجاء في النبي عليه السلام فقال هلمي بي يا اسماء و ان نعته في خزيمة بيضاء
ففعل به كما فعل بالخرق قالت و بكي رسول الله صلعم ثم قال انه سيكون لك ولد يتالاه
عز قائله لا تعاقب طمه بذلك قالت اسماء فلما كان في يوم سابعة جاء في النبي

فقال اهل بيته به فعل به كما فعل بالحسن بعونه كما عني عن الحسن كبشا املح و عطي
 القابه النوراك و رجد و حنوا سبه و تصدق بوزن الشعر و رثا و حلق راسه بالخلوق قال ان الله من
 نكل الجاهلية قالت ثم وضعه في حجره ثم قال امي هذا انقله نيه يا غيبة كما فرقة من بني امية لا ان الله
 شفاعتي يوم القيمة يفضله رجل شيلم الدين و يكفر بالله العظيم ثم قال اللهم اني اسلك فيهما
 باسلك ابن ادهم في ذنبايته اللهم اجبرهما واحب من خبيهما و العن من بغضهما ملاء الارض من السما

گفت اسما که برگاه زاد فاطمه حسین را بچری کردم فاطمه را بان پس آمدنی گفت بسیار پسر مرا ای اسما پس با دوام حسین را دیدم
 سفید سمه و پس کرد رسول شد با او آنچه کرد با حسن گفت اسما که می کرد رسوخد اصم پس گفت که قریب هست که بر این تو
 صحنی خواب بود خدایا نصت کن گشته او را و گفت پیغمبر با اسما که از آنچه من گفتم بفاطمه خبر ده و گفت اسما چون شد حسین
 در روز بفتح آمد رسوخد پس گفت بیار ای اسما پسر مرا پس آوردم او را پس کرد با او آنچه کرده بود بحسن عید شلام و عقیقه کرد
 از طرف و چنانکه عقیقه حسین کرده بود کفش املح خوش شکل را و داد تا بله راران و پای آن بز و تراشید سر انرا تصدق داد
 بوزن سوزان نقره و مالیه مر او را بخوشبو و گفت که تحقیق خون او از فضل طایفه هست گفت اسما که پس نهاد رسوخد را
 حسین را در کفن خود و گفت که این پسر مرا خواه گشت کردی باغی کا فر از بنی امیه برساند آن کرده را خدا تعالی شفاعت کن
 روز قیامت خواب گشت او را مردی که رفته خواب کرده در دین و کا فر خواب شد بخدای بزرگ پس گفت با خدا یا تحقیق سوال
 میکنم درباره من و حسین آنچه را سوال کرد ابراهیم در اولاد خود با رسته ایاد و ستادان هر دو دوست نسبی را که دوست
 دارد آن بر دورا لعنت کن کسی را که با او شان بغض دارد لغتی که مملو کند زمین و آسمان را قال الشيخ ابن عماد بن مشر الا
 حران قال الحسين عليه السلام لجنس خلون مشجعات سنة اربع من الهجرة من ثبنا الثالث منه و
 او اخرها مع الاوّل سنة ثلث و قيل الجنس خلون من حماى الاوّل سنة اربع من الهجرة
 شیخ ابن عماد ریشه الا حزان گفته است که حسین متولد شد پنج روز گذشته از ماه شعبان یعنی بتاریخ پنجم ماه شعبان سال
 چهارم از هجرت بعضی گفته اند که بتاریخ سیوم متولد شد از شعبان و رقیه دیگر در اخر ربیع الاول سال سیزده از هجرت

در قول بتاریخ تخم از سعادى الاولی سال مبارم از هجرت متولد شد المناقب والذوالحسین عام الحذل ثمان سنه
 یوم الخمیس و یوم الثلثاء الخمس خلون من شعبان سنه اربع من الهجرة بعد اینه بعشره اشهر غریبا
 یوما واسمه الحسین فی التورثه مشهور فی الاصل جناب منقوست از مناقب که متولد شد حسین در سال خندق
 در یمنه و پنجشنبه است تاریخ هشتم سال مبارم از هجرت بعد ده ماه و بیست روز از تولد برادر خود حسن السلام غم
 در تورث ششماه است در اینک طاب و روی اینه لم یکن یمنه و یواجه الا الحمل والحمل ستة اشهر
 و روایت کرده شده است که تحقیق نمود در تولد او و تولد برادر او زهرا که مکرمت محی و ده ت حمل شش ماه بود کینه ابو عبد
 والخاص و ابو علی و القابه الشهید السید و البسط الثانی و الامام الثالث و بود کیت امام حسین
 ابو عبد الله و فاس کشته او ابو علی بود و بود لقب اشهد عنه و بسط ثانی و امام ثالث و قال کمال الدین اطلعه کینه ابن
 علیه السلام ابو عبد الله لا غیر و اما القابه ذکر اکثره الرشید و الطیب و الوفی و السید و
 الزکی و المبارک و التابع لم حنا الله لا لسط و اشهرها الزکی لکن اعلاها ربه ما لقبه
 به رسول الله صلعم فی قوله عنه و عن ابنه انهما سید اشباب اهل الجنة فیکون السید
 شرفها و کذلک البسط فانه صح عن رسول الله صلی الله علیه و سلم انه قال حسین سبط من
 الاسباط و اما من الخشیاب و الدلیل علی ذات الله عز و جل کمال الدین ابن علی گفت که کینه
 حسین علیه السلام فقط ابو عبد الله است - غیر آن لکن القاب حضرت سید رشید و طیب و ذی و سید و زکی
 مبارک و تابع کمراضات الله یعنی تابع صفای معنای تعالی و سبط و مشهور تر از همه این القاب زکی است مکن برتر از همه
 آن القاب از روی رقبه است که ملقب کرد رسول خدا حسین را بدان لقب در عیث خود از حسین و برادرش حسن که
 این برادر سید جوانان اهل بیست اند پس ازین سبب سید اشرف القاب است و همچنین بظ اشرف القاب است
 چرا که بصحبت رسیده است این خبر از رسول خدا که فرمود آن صلعم که حسین سبطی است از اسباط یعنی از جمله آن
 اشهاد است که خدا تعالی ذکر آنها موده است در قرآن و این مناسبت در القاب انحضرة زیاده کرده است که حسین

دی به شریعت و دولت کننده است یردانت خدا و قتل المقتل و کان الحسن و بشبهه من صید را الی ما ساءه بالینی
 الحسن بشبهه به من صید را الی ما جلید و کافاً علیہما السلام حبیب رسول اللہ صلعم من
 جمیع اہلہ و ولدہ کہتہ است معنی کہ بود سن و مشابہ رسول خدا صلعم از سینہ تا سر و نو حسین تشابہ نبی از سینہ تا گردن
 بنصیر صلعم و بودندان ہر دو و مجرب و سونخنے از تمام اہل و اولاد اکھفرت و مروی عن زادن عن سلمان رضی اللہ
 عنہ قال سمعت رسول اللہ صلعم یقول فی الحسن والحسین اللہم انی اجمنا فاجمنا وحب من
 اجمنا روایت کردہ است زادن از سلمان رضی اللہ عنہ کہ گفت سلمان کہ شنیدم رسول خدا صلعم را کہ میفرمود بار خدا یا کفرتق
 دوست میدارم من حسین را پس دوست دارا اش ترا کسی را کہ دوست دارا اش ترا و قال صلعم ما حب الحسن
 والحسین علیہما السلام اجبہ و من اجبہ اجبہ اللہ و من اجبہ اللہ ادخلہ الجنة و من اجبہما البعصہ
 اللہ خلیفہ فی النسا و گفت آن صلعم کہ ہر کس دوست دارد من حسین علیہما السلام با دوست دارم او را ہر کس کہ من
 دوست دارم او را دوست داشت خدا تعالی او را ہر کس کہ دوست دارد او را خدا تعالی داخل کرد او را در جنت و ہر کس
 بغض دارد بان سر و تو بغض دارم با و ہر کس کہ بغض دارد من با و بغض دارد خدا تعالی با او ہر کس کہ بغض دارد خدا تعالی با او
 مقلد کرد اند او را آتش منی ہمیشہ دارد او را درد و زرخ این قولیہ با سناد لا عن ابنی عبد اللہ علیہ السلام
 قال لما ولدت فاطمہ الحسین وجاء جبرئیل الی رسول اللہ فقال له ان امتک تقتل الحسین
 من بعدک ثم قال الا اریک من تربتها فترج لجاہہ فاخرج من تربۃ کربلا
 فاما ہا ایاہ ثم قال ہذا التربة التي یقتل علیہا ابن قولویہ با سناد خود روایت
 کردہ است از ابا عبد اللہ علیہ السلام کہ فرمود اکھفرت علیہ السلام کہ ہر کجا و زاد فاطمہ حسین را جبرئیل بسوی رسول خدا
 پس گفت برسو کند ام کہ تحقیق است تو خواہی کشت حسین را بعد از تو بعد از ان گفت جبرئیل کہ ایا تو بنام خاک انجا کہ کشتہ
 خواہ شد حسین در ان پس زو با زدی خود پس برون آورد از خاک کربلا پس نمود ان خاک را چہ پنجرہ خدا پس گفت جبرئیل
 کہ این خاک آنست کہ بر ان حسین کشتہ خواہ شد و با سناد لا عن عبد الرحمن بن عوف عن سلمان

قال رهل بقى في السموات ملك لم ينزل الى رسول الله يعزبه فولد الحسين والخير الثواب
 ياتو و يحمل اليه نديمه مصر و عامد بنو حاصقولا طرغا محذ و لا نقال رسول الله اللهم اخلك
 من جناله و اقل من نبتله و اذ لج من لبلحه و لا ابتغا بما طلب قال و ما بقى احد مبر
 تابع على قتله ان كان في محاربتة الا اصابة جنون او جلد م او برص و صاره ذلك و راشتة
 و نسلهم و عبد الرحمن عنى باسناد از سلمان روايت کرده است که گفت سلمان که باقی نماند در آسمانها غیر
 که نزل نوحا به ن سوخته او را حالیکه تمام بر سی سبک و او را در محبت پسر حسین م و خبر میداد او را ثواب و ان شهد او را بود
 به نوشته کردی آ و دسوی رسوخ او خاک متقل حسین را در حالیکه افتاده بود حسین زنج کرده شد آگشته انداخته شده و فر
 که آتش و خوا و یاری داده نشد پس گفت رسوخه ابار خدا یا نوار کرد ان کسی را که حوار کرد حسین را و بخش کسی را که بخش او
 و فرج کن کسی را که زنج کرد او را و بهره در عن کشته او را با چنه طلب کرد و گفت سلمان که باقی نماند بچکس از ان کسان که متا
 نه اند و نفس سین را با تریک یک بود نه که اینک رسوخه از اجون و دیوانه شد یا مجذوم یا سر و من شد و کشت آن مرض
 در امت در نسل آن باسناد عن ابر عبا قال الملك الذي جاء الى محمد صلى الله عليه و آله
 تغسل الحسين کا حسین ال روح الامیر مینشور لا حجة باکیا صا ر خا قد حمل
 من تدمته رهو يفوح كالمشك و قال رسول الله تغلح امة تغلح فرحی ان قال فرح ابنتی
 قال يصرفها الله بالاختلاف فتخلف قلوبهم وان جاس روايت کرده که فرشته که آمد بسوسه پیغمبر
 حصار از قل حسین م آن فرشته جبرئیل روح الامین بود در طالبه بود آن روح الامین پر کشاده و کریان و لغوه زبان
 و بر دانسته آورده بود خاک سین و آن بوی خوش سداد چون مشک و گفت رسوخه او که ای فلاح حواء یا فت
 امی که حواء نهشت بچه مرا با گفت بچه دختر مرا این مشک را روی هست چیزش که حواء زد از او و هلاک حواء کرد آن کرده
 خدا بعالی سبب اختلاف نفس مختلف حواء شد الهی شان و سبب اختلاف بهم تنال و جدال کرده کشته
 خواسته شد فی انجمله مری و ام فی بعض الاخبار ملكا من مملكة الصفيح الا على اثنان

ذریقه انبی علیه و اله الصلوٰت و استاذت برده بالنزول الی الارض لنبی عارته و کار ذلک
 ملک لم یمنزل الی الارض اهل امین خلق صلحا مراد النزول اوحی الله تعالی الیه یقول بها الملك
 فلما انزل جلا صریحه اسمہ یزید یقتل فرخه الطاهر بن الطاهر نظیرتہ البتول مریم بنت عمران
 قال الملك لقد نزلت الی الارض و انما مسرور بن و یه بیک محمد مکلف اجزاه بهذا الجزا بفتح و شیا
 لا استی منه ان الحجه یقتل و لدی فلتنی لم انزل الی الارض قال فنودی الملك من تعرق
 ما سبه الی فضل ما امرت به فدخل الملك الی رسول الله و نشر احجه بربیع یله و قال یا
 رسول الله اعلم انی استاذت فی النزول الی الارض منع قال و ینک و نریا یرتک فلیت ربی
 یا حنیف یا حسی و لم انک بهذا الحس و لکن لا یلا تقادا امر ربی عزوجل اعلم یا محمد ان
 اسمک اسمہ یزید نراد الله تعالی لعنا فی الدنیا و علنا فی الاخره یقتل فرخک
 طاهر بن الطاهر و لا تمنع قاتله فی الدنیا من بعد الا قلیلا و یاخذ الله مقاصدا
 علی سوء عمله و ینکون محلا فی الشارح الی بنی بکاء اشدید و قال ایها الملك هل تفلح
 امه یقتل و لدی و فرخ انبتی فقال لا یا محمد یل من میهمم الله باختلاف فلوبهم و استقام
 فی الدنیا و لهم فی الاخره عذاب عظیم و در کجاست که روایت کرده شده است در بعض اجزاء سنک
 تحقیق فرشته از فرشتگان ملا را علی بیدان بنی شتاق شده و اجازت خواست از پروردگار خود بفرود آمدن بر زمین بر آن
 زیارت رسول خدا و آن فرشته گاهی بر زمین نازل شده بود از ابته ای مخلوق شدن خود پس هرگاه اراده نزل که در دنی
 الله تعالی بسوی او در حالیکه گفت حسب تعالی با و کای فرشته خبرده محمد را اینک مروی از است تو که نام او نیز خواهر
 خواهر گشت فرزند او که آن فرزند خود طاهر است و پسر طاهر است آن طاهره که بفرودش مریم دختران عمران است در طه
 یعنی حضرت فاطمه زهرا علیها السلام پس گفت آن فرشته که برآیند تحقیق نازل شوم بر زمین و در آن حال بدین دیدار
 شرف است انچه خبر تو سرور و نشاد باشم پس چگونه خبر دهم انرا باین خبر غم فراد تحقیق که من شرم میدارم از پروردگار

از اینکه در دنیا کتم اورا بخند او ن قتل پسرش پس ایگاش که نازل میشه من بسوی زمین گفت ماوی که پس ما کرده شد ملک
 از بالای سرش اینکه بکن اکتب بان مور شده پس امد آن فرشته بجهت پیغمبر خدا و بچشاد بان خود پیش پیغمبر خدا و گفت ای
 رسول الله بدان که من اذن خواستم در فرود آمدن زمین اشتیاق دیدن تو و برای زیارت تو پس ایگاش پروردگار کاین شکست
 بان پروردگاری آوردم برای تو این خبر که ضرورت است مرا جاری کردن حکم پروردگار عزوجل بر آن ای محمد که تحقیق مروی از است
 که نام او نیزید است زیاده کناد اورا خدا تعالی لعنت در دنیا و عذاب در آخرت قتل حوام که پسر ترا که خود طس برهت و پسر ترا
 یعنی پسر فاطمه است و بهره در کجا به شده کشته او در دنیا بجهت کشتن پسر تو مکررم و مومنده حوام کرد اورا خدا تعالی در عالم
 ادر اقصا حوام بنور بر نفس با و حوام بود آن قاتل همیشه کس از نوح پس که نسبت نبی بکمر بستن شده بدو گفت که ای فرشته
 آیا فلاح حوام یافت که در سجده کتلت حوام کرد پسر و او پس لعنت فرشته کنی ای محمد بکه حوام اذاحت حق تعالی
 اختلاف در بیان و پای شان با بنای شان در خانه دنیا و برای او شناخت در آخرت عذاب بزرگ قال الشیخ
 بعضی من اصحاب السید ابیطاهر و من جمیعهم الله و التی و ایه ههنا ما خودتة عن بان استهما
 انه قال اصحاب الحدیث فلما اتت علی الحسین سبته کاد له هبط علی البی و اثنا عشر ملكا
 احد هم علی صورته النین و الثالث علی صورته و لدا دم و الثمانية الباقون علی صورته
 شتی محمدا و جوهرهم و قد نسر و احتمهم و هم یضرونه یقولون انه سینزل بن لک الحسین
 ابن فاطمه ما نزل به ایل من قایل و سعطی مثل اخرها و یحمل علی قائله مثل و مرنا
 میل و لم یقولك الا نزل علی النبی کل یقرء السلا و بعزه فی الحسین و یخبره شباب ما یعطی
 و یعرض علیه ترهته و النبی یقول اللهم اخلل خالده و اقل قاتله لا تمتعه بما طلبه گفت
 شیخ جعفر بن محمد بن غاوس سید ابن طاوس و روایت اینجا که گفته شده است از روایت آن پروردگار آن اینکه تحقیق گفتند
 اصحاب بیت که هرگاه اید بر حضرت امام حسین علیه السلام بیک سال کامل فرود آید ندیر پیغمبر خدا و از دوه فرشته
 یکی از ان بصورت شیر و دیگر بصورت کاه و دیگر بصورت اژدها و دیگر بصورت انسان و هشت فرشته ان دیگر

که ماتی مانند از دوازده بر اشکال مختلف که روی آنها سرخ بود دراز کرده با لباسی حوز را او نشان خبر عزا میدادند و ماتم پرسی
 میکردند سوخته را و میگفتند که تحقیق زود باشد که نازل شود بر فرزندان تو حسین و پسر فاطمه که نازل شد بر امییل پسر آدم که او را
 امییل نامت کشته بود و با سده داده شود آن فرزند تو اجرایی مثل اجر امیل و بار کرده شود بر قافل او بار کنان مثل کنه
 قایل و باقی مانند سیح فرشته که نازل شد بر نبی و هر یکی بخواند بر او سلام و ماتم پرسی او میگردد و صحبت کند
 حسین و خبر سید او رسو کند او را جوابی که داده شود آن حسین و سر فرشته میگردد و نیکو مت رسو کند او را خاک کبریا را
 و رسو کند او را که با حنایا خوار گردان خوار کننده او را و بخش کننده او را و بهره اندوز مگر ندان کننده او را و سلطان
 او ثم قال فلما انت عليه سنتان خرج النبي الى بصرى فوقف في البعض الطريق واسترح
 ودعت عينا منسئل عن ذلك فقال هذا جبرئيل جبرئيل عن اصحابنا بشرت بقال
 لها كبريلا يقتلنها ولدي الحسين برضا طمة بعد ان كفت محمد بن نفاك چون آمد بر حسین رسول
 یعنی عمرش بدو سال رسید برون آمد رسول خدا بصره پس متوقف شد در نشانی راه و گفت که امان الله و انا اليه رجعون
 و هر دو چشمان پر آب میشدند پس پرسیده شد از سبب گریه یعنی مردم از سبب گریه از انجذاب پرسیدند پس فرمود
 رسو کند او را که اینک جبرئیل خبر میدهد بر ما سرسی بر کناره دریای فرات که آن زمین را کبریا میگویند که در آن کشته خواهد شد
 پسرین حسین بن فاطمه فقیل له من يقبله يا رسول الله پس گفت شد با او که کدام کس خواهد گشت او را ای پیغمبر
 فقال رحيل اسمه بين يدى پس گفت رسو کند او را خواهد گشت انرا مردمی که نام او نیزیه است و کافی النظر اليه
 و الى مصرعه ويدفنه بها و كافي النظر الى ما س
 و لى الحسين الى يد لعنه الله و من كوى بايش چشم خود حاضر می بینم و نظر میکنم بسوی حسین و در جای
 کشته افتادن او در جای دفن او در زمین کربلا کویا می بینم بسوی اسیران بر چهارشته ان و حال این است که فرستاده
 شده است سر بسپار حسین بسوی پذیرد لعنت خدا باد پر او فوالله ما ينظر احد الى ما س الحسين و يفرح
 الا خالف الله بين قلبه و لسانه و عذبه عذابا الیما پس چشم خداست که نه بیند همگی بسوی

سرسین دوست کینه کله کله... فتنه زدند استخالی در دل و زبان او و خدا کینه او را بزدایی در دناک قدر راجع الی بنی
سین سفره حمون ما مهمون... اذنا خذ بنا و سعد المین و اصعد مع الحسن و الحسین و خطب
ن و عطا الناس بعد ازان باز گشت پیغمبر عز سفر خود در حالت غم و اغم و شکسته خاطر و اندوه پس بر آمد بر پهن
براه خود حسن و حسین علیهما السلام را و خطب خواند و در عطف و بند گف مردمان را قبلما طرغ من خطبه وضع ید
المنی علی راس الحسن و ید الیسری علی راس الحسین بقال اللهم احببنا اعدک رسولک
و هذا طایب عترتی حنیاء... و منی و افضل ذریعتی و من اختلفهمانی امتی و قد اخرجنی جبرئیل
ان لادی هذا مقتول با یستمر و الاخر شهید مضرح بالدم اللهم ببارک له فی فناء جعل
در سادات الشهداء اللهم لا تبارک فی خاتله و خاذله و اصله حراً فبارک احشره فی
اسفل دربارک الحجیم پس در آن روز فرغ شد سوگند ام از خطبه خود بخاود دست راست خود را بر سر حسن عم و دست چپ خود را
بر سر حسین عم و گفت که یا من یا بخلیق که محمد بنده تو و مغیرتست و این هر دو یعنی حسن و حسین پاک ترین عترت من اند
و بر کمره بدکان نشانی من اند و بهترین اود و من اند و ان کسانند که من حلف خود خواهم که در آنها را در است خود و
تحقیق خبر داده است مرا بر سر من که ان پس من گشته خواهم شد بر سر یعنی حسن علیه السلام و بر سر یعنی حسین علیه السلام شهید
و آورد و خواند شد در خون بار خدا یا پس برکت ده انرا دکنه شدن و بگردان انرا سرداران شهید ادبار خدا یا برکت
ده کشته و خوار کننده او را در برسان او را بالش و درخ خود و محشور گردان او را در اسفل درجه و درخ
قال فضح الناس بالبکاء و العویل گفت راوی که پس با یک برداشتن مردم بگریه و آواز گریه بر آوردند و نطقاً
لهم الیها الناس ابتکون و لا تمضون به اللهم کن له و لیا و فاضراً پس گفت آن مردم
پیغمبر که ایها الناس گریه میکنید بر حسین عم و در کاری نمیکند او را یا حشر ایا تو دوست و مدد کار حسین باش
شده راجع الی بنی عم و هو متغیر اللون بحمر الوجه فخطب خطبه اخری من جرحه و عینا که
تاهل ان دم و عا پس ازان ترجیع کرد پیغمبر یعنی گفت که انا لله و انا الیه راجعون در حالیکه یک

ز جانب ایشان پس بگذرد او شاق از آن بی اذن من کوشتری آب دشنه رو سیاه از شناست اعمال خود شد تتر
 علی رایتی اشلی سواد امن لاری فاقول لهم کیف خلفتمونی فی الثقلین الاکبر والاکبر
 کتاب الله و عترتی فقولون اما الاکبر فخالفتنا و الا اصغر فخذنا فها هم کل منزق
 فاقول البکم عنی فصل ما من ظمائر عطا شامسو دة وجوه هم پس ازان وارد شود بر من علمی دیگر که باشد
 ساه ترا از علم اول پس بگویم با اهل آن علم که چگونه رفتار کردید شما بعد از من با ثقلین اکبر و اصغر پس بگویند آن کرده و لکن اکبر
 پس مخالفت کردیم ما انرا یعنی مخالفت احکام الهی که در قرآن است اینها آوردیم و لکن اصغر یعنی عترت پس نوار بگویم انرا و پاره
 کردیم انرا هر پاره کردنی پس بگویم و فرستاید از نزد من پس باز کرده اند از اب یعنی از عرض کوشتر نشد و بی اب در خالیک باشد
 رو سیاه شد تتر و علی رایتی اشلی سواد امن لاری فاقول لهم من انتم فقولون نحن اهل کلمة الحق
 و التقوی عن امیه محمد و الحقیقه اهل الحق و حملنا کتاب ربنا فاحلنا حلاله و حرمانا حرامه
 و اجتنادنا حرمه فذکرناهم بکل ما نضرنا منه الفسنا و قائلنا لهم من نارا هم
 فاقول لهم ابشر و افا فابینکم محمد و لقد کنتم فی الدنیا کما و صفتهم استقیم من حق
 نصیران صرا و بین بعد ازان وارد شود بر من علمی دیگر که تا بان باشد از تو پس بگویم بان کرده صاحب علم که شما نیستید
 پس بگویند انبا که با اهل کلمه توحید و تقوی ایم از مره امت محمد و ما بقبل اهل حق ایم و پر د استیم کتاب پروردگار خود را
 پس حلال دانستیم حلال آن کتاب را و حرام دانستیم حرام آن کتاب را و دوست کردیم در بینه محمد اهل حق یاری دادیم او را
 آنچه یاری دادیم ازان ذات خود را و جنگ کردیم با اوتسان کسی را که دشمنی کرد با اوتسان پس بگویم با اوتسان که مرده باد
 و بشارت با او من بنی شما ام محمد و هر آنچه تحقق که بودند شما در خانه دنیا چنانکه بیان کردید شما پس بنو شما هم او شکر
 از عرض خود یعنی عرض کوشتر پس انبا سراب شوند را و می پرسول الله کان یومئذ مع جماعه من اصحابه
 سایرانی بعضی لطیف و اذاهم بصیاب بلعونی ذلک الطریق مجلس الی عنده صبی
 منهم و جعل یقبل بین عینی و یلاطفه ثم اقعده علی حجره فکان یسئله فسل عن علفه

انحضرت متغیر بود و چهره او سرخ گردیده بود پس فرمودند خطب و کفر فخر در حالیکه دو چشم آنحضرت علیه السلام که بر سینه نشسته
 فان ايها الناس اني اخلف فيكم الثقلين كتاب الله وعترتي وبنو ابي طالب ما همي قصرتي انهما لئن
 يفترقا حتى يردا على الحوض الا واني انظرهما الا واني لا اسئلكم في الا ما امرني به بل
 لا اسئلكم الا المودت في القرى فانظروني ان لا تلقوني عددا على الحوض وقد
 بغضتم عترتي فظلمتموهم وقتلتموهم بعد ان فرمودند من بعد آنکه ای مردمان من یکدم خلیفه
 خود در شما ثقیلین را که کتاب خدا و عترت و اولاد من است و ثمره خود را و به تحقیق که آن کتاب خدا و عترت جدا نخواهد شد
 از یکدیگر تا آنکه بر سینه بنزد من بر حوض کوشراگاه باشد که من بی بینم آنها را آگاه باشید که تحقیق من سوال نمیکنم از شما
 در آن باب کفر آنچه حکم کرده ام بر ابان پروردگار من در آن ایست که سوال نکنم از شما مگر دوستی را در اقرار خود پس
 نگاه دارید این امر را که عاقبات نمینید با من فردای قیامت بر حوض کوشراگاه که دشمنی کرده باشید با عترت من
 و کشته باشید اولاد من الا و انه سیرد علی یوم القیمة قلت رایات من عند الامه رایة سودام
 مظلمة و قل فرغت لها الملیة فقیف علی فاقول من انتم فیسور کذبی فاقول انا احمد
 بنی العرب و العجم فیقولون نحن من اهلک یا احمد آگاه باشید که قریب است که روز قیامت در چشم
 بر من است علم از این است یک علم سیاه تاریک و تحقیق که ترسند از تاریکی آن فرشتگان پس بگویم من او شان را
 که شما یکتید پس فرسوش گنند او شان ذکر مرا پس بگویم که هم احمد بن محمد بن محمد بن ابی طالب ذکر مرا پس
 تو ای اسمد فاقول اللهم کیف حلفتونی و اعدی فی اهلک و عترتی و کتابی فیقولون
 مالکتاب فضیلتنا الا ما عرفت فخر صنا علی ان یبذل هم علی اهلک یا الارض فاقول
 و جهی عنهم فیصد روت ^{ظما} عطاشا مسیو دة و جوی هم پس بگویم من او شان را که بعد من اولاد
 من و با کتاب خدا ای تعانی چه عمل کرده پس بگویند ای کجا عهد که اما کتاب پس ضایع کردیم انرا یعنی بر او امر و نواهی
 آن عمل نکردیم و لکن عترت تو پس مرص کردیم بر زمین که هلاک کنیم ترا بر روی زمین پس باز کردیم من را

ذلك فقال انما ات هذا العبي يوم ما يلعب معه الحسين ورايته من فح التراب مرثية
 قد مله ويمسح به وجهه وعينه فانما احبه لحيته ولدي الحسين لقل اجزي جبرائيل انه
 يكون من الضار في وقت قتل الحسين و... است کرده شده است که روزی سوز مندا با جماعتی از اصحاب خود سیرت کرده
 که با تاه که تراوشان افتاد بگوشان که اینها با اسم بازی میکردند پس نشست پیغمبر خدا نزدیک کودکی آن کوهان و بوسه
 میداد در میان دو چشم او و لطف میفرمود بر آن کودک پس از آن نشست نزد آن کودک را در کنار خود پس بسیار می بوسید آن را پس
 سوال کرده شد از موجب آن شفقت که بر حال کودک میداد فرمود پس گفت پیغمبر مندا که به تحقیق که من دیدم این طفل را در آن
 که با حسین بازی میکرد و دیدم که این طفل خاک زیر قدم حسین بر میدارد و می مالد بر روی خود و چشم خود پس این طفل را من بوسیدم
 میدادم آن سبب که او دوست میدارد حسین فرزند مرا از خرداده است مرا جبرائیل آید و خواهد بود از ده کاران حسین بگوشان
 که بر روی عنق او بعضی اصحابنا عن اسم سلمه رضی الله عنهما قالت دخل رسول الله
 صلى الله عليه و آله ذات يوم و دخل في اشارة الحسن و الحسين عليهما السلام جلسا
 جانبيه فاخذ الحسن بيده فكبته اليمنى بالحسين على ركبته اليسرى و جعل يقبله ان اذا نزل و هذا
 اخري و اذا جبرئيل نزل و قال يا رسول الله انك تحت الحسن و الحسين مع فقال كيف
 لا اجهما و هما رجايتا في الدنيا و فمات عيسى فقال جبرائيل يا بني الله ان الله قبل حكم
 عليهما با مرافا بمرله فقال و ما هو يا اخي فقال على هذا الحسن آرموت و عاوه هذا
 الحسين آرموت مذ بوحا و ان لكل بني دعوة مستجابة فان شئت كانت دعوتك
 بو لديك الحسن و الحسين فادع ان يسلمهما من السهم و لقتل و ان شئت كانت
 صيتهما ذخيرة في شفا تلك للعصاة من نعم القيمة فقال النبي يا جبرائيل انما من حكم
 ربك الا اريد الا ما يريد و قد اجبت ان يكون دعوتي ذخيرة لشفاعتي في
 العصاة من امتي و تقضى الله في و لدي ما يشاء و روايت کرده شده است که در آن روز

اصحاب ما از ام سلمه منی اللہ تعالیٰ عنہا که گفت ام سلمه که رسول خدا ص در روزی در راه بگذرد و در آن روز از پس او حسن
 و حسین نشسته بود و طرف منبر حنبل پس گرفت رسول خدا ص را بر زانوئی خود دست حسین را بر زانوئی چپ خود و دست
 می داد کای این و کای این که از آن زمان شد جبرئیل گفت ای رسول اللہ تو دوست میداری حسن و حسین را پس گفت رسول خدا ص
 که چگونه دوست دارم ایشان را که آن بر دو گل باغ من اند و در دنیا و جنگی چشم من ایند پس جبرئیل گفت ای نبی خدا ص
 به تحقیق که عند ایتعالی حکم کرده است بر ایشان با سری پس صبر کن بر آن حکم پس گفت رسول خدا ص که چیست آن حکم ای برادر
 من پس گفت جبرئیل بر این حسن حکم کرده است که ببرد مسموم و او را زهر نوازند و بر این حسین حکم کرده است که ببرد زهر و جوع یعنی
 او را بجز نمایند و تحقیق که برای هر پیغمبری دعای هست استقامت پس که نوازنده باشی که باشد دعای تو برای دو فرزند تو حسن
 و حسین پس دعا کن ایسکه عند ایتعالی سلامت دارد آن بر دو را از شتم و کشتن و اگر نوازنده باشی که باشد سعیت او را
 و خیره برای شفاعت تو کنایه کاران را از است تو و زقیامت پس گفت پیغمبر خدا ص ای جبرئیل من را صمیم بگو که هر دو کار خود
 اراده منیدارم مگر آنرا که اراده میداد پیرو کار من و تحقیق که من دوست داشتم و قبول کرده ام ایسکه باشد دعای من
 و خیره برای شفاعت من در کنگره کاران است من و مقدر کند حکم و عند ایتعالی در پسران من آنچه درست است
 الشیخ الطوسی را با سند از عن بنید صلی بر حسب بنت حنبل قال قال رسول اللہ صلی اللہ
 علیه و سلم ذات یوم عندی فاجاء الحسین ففعلت علیه محافاة ان یوقظ
 البنی ففعلت عنده فدخلوا شعثه فوجلت له و قد تعد علی بطن النبی فوقع برسته
 فی سرة البنی فجعل یقول علیه فامرات ان اخذت عنه فقال رسول اللہ صلی
 بنی یا زینت حتی یفرغ من بنی له فلما فرغ تووضا الی بنی و قام یصلی فلما سجد
 ارحلله الحسین فمحلله فلبت البنی حتی نزل قلمما قام عاد الحسین محلله حتی فرغ من صلواته
 فنبط البنی صلعم یل و جعل یقول اربنی اربنی جبرئیل نقلت یا رسول اللہ ص لقد
 را یتک الیوم صنعت شیما صفتہ قط قال نعم جاءنی جبرئیل ففرانی فی حلی بن

و احسنی ان امتی تفرقه و اتانی بترقه حمراء روایت کرده شیخ طوسی رحمت الله با سنا خود از
 لایه اراده کرد زینب دختر محبت که گفتند زینب بود رسو کند ام روز سه هفته نزد من پس آمد حسین ام پس مشغول شد ششم
 اورا و بیان می کردم از رفتن به نزد پیغمبر کون اینک میسر آر کند پیغمبر خدا را صلعم پس تا نهم از صبحن پس دادم حسین
 پیغمبر خدا صلعم و از عقب او من هم رسیدم پس بانستم انرا ششبه بر شکم بنی صلعم واقع شد مخزن بول حسین در بان
 بنی صلعم پس بول کرد حسین بر پیغمبر خدا صلعم پس اراده کردم که بگیرم و براندرم حسین ام را از شکم رسو کند صلعم
 پس فرمود رسو کند صلعم که بجهت ایسر مرا ای زینب تا آنجا فرغ شود از بول کردن خود پس هرگاه فرغ شد حسین ام
 از بول کردن و وضو ساخت پیغمبر خدا صلعم و با استاد و نماز می کرد از پس هرگاه مجبده کرد پیغمبر خدا صلعم از بول رسو
 تا وقتیکه فرود آمد حسین از پشت آنحضرت و چون استاد شد پیغمبر خدا صلعم باز گشت حسین بکان خود تا آنجا فرغ
 پیغمبر خدا از نماز خود پس باز کرد پیغمبر خدا صلعم دست خود را و می گفت بنما بنمای جیریل مرا پس گفتن یعنی زینب رسو
 از رسول مسلم که ای پیغمبر خدا صلعم بحقیق که دیدم ترا امروز که کردی آنچه نکردی کاری گفت رسو کند صلعم که اس
 ام نزد من جیریل ام پس تعزیت داد مرا در مصیبت حسین و خبر داد مرا اینک تحقیق است من جواب گشت او را و او
 جیریل بر این خاک سرخ زنگ از مکان کشته شدن ابو السعادات در فضایل العشرة عن به حاله
 خرج النبی مرعبت عایشة فصر علیت فاطمة ام فسمع الحسین ام سکی فقال الم نقلی
ربکا یو ذین ابوالسعادات در فضایل عشرة روایت کرده از رجال خود که برون آمد پیغمبر خدا
 از خانه عایشه پس رفت بنما فاطمه ام پس شنید حسین را که گریه میکند پس گفت فاطمه را که آیا میدانی که گریه
 علی السلام ای امید به مراد ابن قولویه با سنا در عن ابنی عبد الله علیه السلام قال کان
 الحسین ام یسبح علی ذات یوم فی حجر البنی بلاعیه و یصاحکة فقالت عایشة یا رسول
 الله ما اسدل اعجابک بهذا الصبی فقال لها ویلک و کیف لا احبه و لا اعجب
 له و هو شره فوادى و فتره عینی اما ان امتی ستقتله من زیاده بعد و تا

کتب الله بنه من حجی قالت یا رسول الله صلعم حجة من حجك قال نعم وحتین من حجی قالت
 یا رسول الله وحتین من حجك قال نعم واربعة قال فسله نزل نزاده وین یل وینضعف حتی یبلغ
 فتستعین حجة من حج رسول الله صلعم باعمارها این قولیه با سند خود روایت کرده است از ابو عبید الله
 علیه السلام که آنحضرت فرمود عین ابن علی روی در کتف ربنی صلعم بود و مناب رسول الله با او بازی میکرد و میخندد این پیش گفت
 حیات بی میربند صلعم بسیار خوش می آید ترا این پرسش گفت رسول خدا صلعم بجای شه که دای بر تو چو کند دوست
 بر خوش نشوم بان که شتوه دل من است و مشکلی چشم من است فلن است من روزه باشه که قتل کند او را پس هر کس که زیارت کند
 و رابعه وفات او بنویسد خدا یتالی برای او بجای از چهای من گفت همیشه از روی تعجب و درج از چهای تو ای رسول خدا
 صلعم آن جبار حج لغت راوی که پس عایشه سواره زیاده میکرد و در سوختن او زیاده میکرد و دو چند آن میکرد تا آنکه رسید
 بود حج از بهای رسول صلعم با عمره پایی آن حج و با ستاده عمره ابی جعفر قال کان رسول الله
 ذادخل الحسین اجتذبه الیه ثم یقول الامیر المؤمنین! مسکه تم تقع علیه یقبله و یبکی فیقول
 یا اباک لم تبکی فیقول یا اباک قبل موضع السیوف منک و ابی قال یا ایت او اقلی قال ای والله
 ابولک و اخولک و انت قال یا ابا فمصادره فاشتی قال نعم یا بنی قال فصر بنی و رفا
 من امتک قال لا یندرانی و ین و ابابک و اخاک و انت الا الصلح یقول من ایت
 باز این قولیه روایت کرده است از ابو جعفر علیه السلام با سند خود که آنجناب گفت که بود در سوختن امر گاه که داخل
 میشد حسین میگفتند او را بسوی خود پس میگفت باید المؤمنین که کبر این را پس میگفت حسین که ای پدر چه کردی میکنی
 پس میگفت رسول صلعم ای پسر من بی بوسم موضع تیغها را از تو یعنی در سینه قالی که بر تن تو رسیدن زخم شیشه است
 برای بوسم و گریه میکنم حسین میگفت که آیا من کشته خواهم شد گفت پیغمبر صلعم آری قسم بگذاشت که هر تو
 برادر تو و تو هم کشته خواهی شد گفت حسین نه مقابرا میباید جدا جدا بودند گفت پیغمبر صلعم آری ای پسر جدا جدا
 خواهند بود گفت حسین که پس ما را که زیارت خواهد کرد از امت تو گفت پیغمبر صلعم که زیارت خواهد کرد مرا و چه ترا

و بعد از آن ترا و ترا کمر صد یغان از سمت من و عدی حاب بر عنه علیه السلام قال امیر المؤمنین ع ترا رفقا
 مطول الله صلعم و قد اهدت لنا ام امنا و نریدا و ترا اقل منا منه فاکل ثم قام
 الی ر و ایه البیت بضلی کمکات فلما کانت فی اخر سجودہ بکی بکاء عرا شدیدا فلم یسئلہ
 حدنا من اجل الی و اعظما مالہ فقام الحسین فی حجره و قال یا اباہ لقد دخلت بیننا فمأسرونا
 کسرونا فابدخو لک ثم بکت بکاء عثمنا فلما ابکاک فقال یا بنی اتانی جبرائیل انفا فاجزانی بک
 قتلی و مصار عمک شتی فقال یا اباہ نما من ین و علی نشتها فقال یا بنی اولیک طوائف من
 اعدائک ین و نکم فیلتبس فی ذل المتألمة و حقیق علی سائهم یوم القیمة حتی اختلفهم من اهل
 الساعه من ذلهم یوم یکنهم الله الجنة در روایت است از جابر که او روایت کرد از ابو جعفر علیه السلام
 که گفت امیر المؤمنین که زیارت کرد ما را رسول الله صلعم یعنی بخانه ما آمد آنحضرت در حالیکه بدید فرستاد و بود ام این شیر
 و مسکه و خرمایا پس پیش رو نهادند و بعد از آن یسین خواندند و فرمودند یا اباہ که دست بر سرش نهادند پس نماز گذارند پس
 رکعات و در آخر سجود کریمت کریمت متدبیر پس سوال کرد و بچسب از ما بسبب تقلم و اجلال او ان کتاب که موجب آن
 کریمت پس آمد حسین ع در کف او و گفت ای پدر هر آنکه در راه من خواند ما پس است و از آن شدیم بگیری مثل
 شادمانی خودمان تو پس کریمتی چنانکه مفهوم کرد ما را پس چه چیز که یانید ترا گفت عده ای پس ایک جبرئیل نزد
 من آمد پس خبر داد ما را بیکه شما کشیدند خواهش شد و معا بر وقت نگاه و ما متفرق و با بجا خواهد بود پس گفت حسین ع که پس
 برای آنکه کسی زیارت کند ما را با وصف پراکنده و متفرق بودن مقابله فرمودیم صلعم ای پسر آنکسان که زیارت
 شما کنند که روی انداز است من که زیارت فرمایند که دشمارا پس التماس خوانند که در بحسب آن زیارت کتاب
 از من دستار است و لازم بر من اینک بیایم نزد ایشان روز قیامت تا ندانم دم از موهای قیامت که باشد
 او شان را چه سبب گناه و جایی دهد او شانرا خدا تعالی در جنت المفید را و راوی آن ابی صلعم
 کان ذات یوم جائسا و حوله علی زفا طمة الحسن و الحسین علیهم السلام فقام